

בא"י מקדש את שמך ברבים כנגד דורות שגורו בהן שמדות שלא לקרות ק"ש והוצרכו לקרות בסתר לכך מתחלת לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר כו' כלומר אף אחר שנתבטל השמד ורשאין לירא אותו בגלוי מ"ס מזכירין שיהא כל אדם ירא שמים אף בסתר כלומר שיהא תוכו כבדו ומסיימין מקדש שמך ברבים שנותנים תודה ושבת לשם יתברך שנתבטלה גזירת השמד ורשאין אנו לקדש שמו ית' בגלוי ברבים (לבוש סי' מ"ו ס"ה):

מג מעם שאנו אומרים, ואומרים פעמים באהבה שמע ישראל, ולמה נתן לישראל יחוד שמו הגדול בלשון שמיעה ולא אמרינן בלשון הסכת או בלשון הבנה שכך פירושו של שמע הבינו או השכילו שה' אלהינו ה' אחד, משלו משל למה"ד למלך שעשה סעודה ליום הולדתו ושלחו לו מתנות רבות ובתוך המתנות היו שתי מנורות יקרות מאד קבועות באבנים טובות ומרגליות אשר שלח לו אחד, ואמר המלך לעבדו שיביא את המנורות לפני השרים, וכאשר לקח אותם נפלה מידו מנורה אחת ונשברה ובא בפתח לפני המלך ואמר לו שמנורה אחת נשברה. אמר לו המלך לך והבא את המנורה השלימה הנה להתראות אותה ותתזיר אותה למקומה ואח"כ תקח פעם שנית זאת המנורה ותביא אותה ע"י פתח אחר לכאן כדי שיראו השרים שיש לי שתי מנורות, וכן עשה. וכן כאן, המלך זה הקב"ה, והעבדים אלו ישראל, והם אמרו נעשה ונשמע. חטאו בעגל ואמרו קום עשה לנו אלהים ואבדו זכות של נעשה. אמר הקב"ה במה שנשאר בידם והוא זכות של נשמע בו יהיו מיתדים את שמי פעמים בכל יום, ע"כ אומרים פעמים שמע ישראל אחד בשביל נעשה ואחד בשביל ונשמע (שמעת) וע"י אבודרהם*:

(* ועיין בשו"ת בית יצחק סי' י"ו דאם לא יוכל להניח תפילין בבוקר ולקרא ק"ש בזמנו בתפילין יקרא ק"ש ג' פרשיות תיכף כשיעמוד ממטתו פן יעבור זמן ק"ש. וכי בשם התנה"צ מוה"ר יעקב יצחק מלובלין וצללה"ה הא דאמרו (ברכות דף י"ד ע"ב) כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר דוקא בקרא ק"ש ולא הניח תפילין כלל, אבל בקרא אדעתא שיניח תפילין אח"כ (יג) לא הוי עדות שקר ע"ש:

קונטרס אחרון

ובספר דברי קהלת פ"י ע"פ מ"ש ראבי"ע (ישעיה מ"ד) ויוצרך מבטן רמו ליעקב כמעם בבטן עקב את אחיו, וא"כ מ"ש אח"כ וישרון בהרתי בו מוסב על יעקב אבינו ושם נקרא ישרון :

מג (יג) לא הוי עדות שקר. וכן משמע קצת ברש"י פ' בלק הן עם כלביא יקום, כשהן עומדים משנתן שחרית הן מתגברים כלביא וכארי לחטוף את המצות ללבוש מלית לקרא את שמע ולהניח תפילין, משמע גם כן דגם בימיהם היו קורין ק"ש קודם שהניחו התפילין בבוקר מחשש שמא יעבור זמנה:

וכן כתב בספר אשל אברהם סי' כ"ה דאם קשה קצת להניח תפילין תיכף לקימה ממטתו נכון לקרות ק"ש בלי תפילין, ובפרט אם יוכל אח"כ לקרות ק"ש בתפילין בלי ברכות ק"ש קודם השש העברת הזמן ואח"כ יתפלל בזמן תפלה שבזה אין חשש לכ"ע שהרי זה כמתנה שאם יוכל לצאת ידי חובת ק"ש אח"כ כשיקרא בתפילין לא יצא ידי חובתו אז ע"ש. וע"י לבוש סי' נ"ח סעיף ב' דמה שאמרז"ל הקורא ק"ש בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר אינו אלא אסמכתא אבל לא אם יש לו איזה אונס וסיבה המונעו*:

ובש"ע התניא סימן מ"ו סעיף ט' כתב זו"ל כשירא שהצבור יעברו זמן ק"ש יש לו לקרות כל פרשה הראשונה כדי לצאת י"ח להאומרים שכל הפרשה הראשונה

מן התורה, ולהאומרים שגם פ' והי' א"ש וגו' הוא מן התורה יש לקרותה ג"כ ויכוין שאם יעברו הציבור זמן ק"ש יהי' יוצא בזה ואם לאו יהי' כקורא בתורה, אבל זכירת (* ובספר תשכ"ג סי' ר"ט שרבינו יהודא חסיד ה"י מתכוין לצאת ידי חובתו בשמע ישראל בברכות של שחרית ואח"כ ה"י אומר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כדאיתא במס' ברכות (ד"ג): שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, זו היא ק"ש של רבינו יהודה הנשיא וכן פסק התוס' שכן הלכה :